

Dar razumevanja je treba uporabiti na vse načine. Človek naj ga uporablja zemeljsko, če hoče živeti v pravem redu in za blagor sočloveka, za izpolnitev svoje zemeljske naloge, ravno tako pa naj razum uporablja tudi za izpolnjevanje duhovne naloge. Kajti človek nosi odgovornost za svojo dušo, in da bi bil odgovoren, mora znati tudi ločiti dobro od slabega, torej razumno vrednotiti vse in opazovati dogajanje okoli sebe, da lahko zavzame položaj v svojem srcu v odnos do tega. Vedeti mora, kaj Bog zahteva od njega med njegovim zemeljskim življenjem; to spoznanje mu je treba ponuditi in sam ga mora predelati intelektualno, preden do njega lahko zavzame stališče. **Zato je Bog dal človeku razum in le z uporabo razuma lahko privede svojo dušo do zrelosti.** In tako je človek dolžan razmišljati o duhovnem zakladu, ki se mu ponuja. Duhovno spoznanje, ki mu je predstavljeno in ga sprejme brez preverjanja, zanj še ni znanje ([1 Tes 5,21](#)). **Takrat le mehanično izvaja nekaj, kar pa nikoli ne more pospešiti njegovega razvoja navzgor, če le sledi obveznostim, ki jih zahteva od njega to duhovno spoznanje.** Lastna miselna dejavnost se mora nujno začeti, preden je to zanj pravo znanje, ki mu prinaša korist za njegovo dušo. In razumska dejavnost mora biti uporabljena na pravilen način, to pomeni, da se je potrebno posvetovati z Bogom, potrebno ga je prositi za pomoč, za razsvetljenje duha, za pravilno, torej pravo mišljenje. Kajti razumsko delovanje lahko tudi zaide v svojih rezultatih takoj, ko človek misli, da je sposoben vse dojeti s svojim razumom.

Človekova volja je svobodna, svobodna volja pa mora ostati neomejena, da lahko človek misli prav in narobe, torej, da je pravilno mišljenje odvisno tudi od njegove volje. In da bi bilo vse urejeno in bi ustrezalo Božjemu zakonu, če z Bogom stoji v isti volji, je potrebno to voljo najprej obrniti k Bogu, da bi bilo tudi mišljenje urejeno. **Boga torej nikakor ni mogoče izključiti, tako kot ne sme biti izključena razumska dejavnost, da bi lahko pridobili resnico.** Izročeno duhovno dobro bo torej za človeka veljalo šele takrat, ko se bo po resnem premisleku do njega opredelil in to z Božjo pomočjo. To je pravilna uporaba daru razumevanja, ki ga nikoli ne smemo zanemarjati, **saj mora biti človek odgovoren tudi za svoje mišljenje** in ker je resnično, prepričano vero mogoče pridobiti le z intelektualno obdelavo.

Kdor brez premisleka sprejme duhovne dobrine, ki so mu ponujene v smislu duhovnega spoznanja, ne bo mogel pridobiti žive vere, ampak le formalno vero, ki ne more prestati neben preizkušnje, saj si človek ne more predstavljati duhovnih dobrin, ki jih ima, če istočasno njegov razum ni postal aktiven in to duhovno dobrino predelal. Božja pomoč, če bo človek zanj prosil, mu bo vedno zagotovljena, **ker je Bog vedno pripravljen delovati na človeka po svojem Duhu, urediti in upravljati njegovo mišljenje na pravi način,** vendar želi, da se ga zaprosi za Njegovo

pomoč, **kajti to pričuje o volji, ki je usmerjena k Njemu**, ki naj v vsej svoji svobodi teži k popolnosti, da bi tako postal blažen. AMEN

[Bertha Dudde](#).